

d ů v o d ů:

Opodstatněn není ani důvod čís. 8 Šu 344 tr. ř. Lze jej uplatňovati jen tehdy, udělil-li předseda porotcům nesprávné právní poučení ve směru §§ 325 a 327 tr. ř. Přezkoumání tohoto poučení lze arci provésti jen v tom případě, když jeho obsah je obsažen v protokolu o hlavním přelíčení. Tomu zde tak není a nežádal ani obhájce, ač k tomu byl dle Šu 325 tr. ř. oprávněn, aby právní poučení bylo v protokolu uvedeno v patrnost. Nemá proto zrušovací soud po ruce onoho podkladu, na základě něhož by mohl posouditi, zda bylo právní poučení porotců správným či nikoli. Nehledě k tomu bylo poučení předsedy, že loupež byla dokonána tím, že skutečný pachatel Sch. nabyl na chvílku držení tašky, úplně správným. Dle Šu 192 tr. zák. opodstatňuje již odebrání, odnětí věcí z držby dosavadního držitele přitěžující okolnost, že věc byla skutečně uloupená. Byla proto loupež ve smyslu §§ 192 a 194 tr. zák. dokonána již tím, že se obžalovaný Sch. tašky s obsahem skutečně zmocnil, takže na tom, že se mu nepodařilo držbu uloupené věci si zabezpečiti a věc si přivlastniti, s hlediska zákona nezáleží; nevyžaduje přitěžující okolnost dokonané loupeže dle Šu 192 tr. zák. momentu přivlastnění si uloupené věci. Uvedl-li proto předseda odchylné právní stanovisko obhajoby na pravou míru, odpovídalo to zákonu a byl k tomu nejen oprávněn, nýbrž i povinen. Přednes předsedův má býti sice vyčerpávající, ale též co nejstručnější, leč překročení doby, dle okolností případu k přednesu nutné, není pod sankcí zmatečnosti a nelze k výtce stížnosti, že přednes při tak jednoduchém případě trval neobyčejně dlouho, přihlížeti, i kdyby odpovídala skutečnosti.

Čís. 1252.

Podmíněný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Byl-li podmíněně odsouzený napotom uznán vinným trestným činem, spáchaným před oním podmíněným odsouzením, nemůže soud, vynášející pozdější rozsudek, zrušiti původní výrok o podmíněném odkladu výkonu trestu.

(Rozh. ze dne 19. července 1923, Kr I 470/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení zmatečnými stížnostmi generální prokuratury na záštitu zákona do rozsudku krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, takto právem: Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, pokud jím odňat byl odsouzenému Josefu K-ovi podmíněný odklad trestu 6denního vězení, k němuž byl Josef K. rozsudkem okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922, pro přestupek krádeže podmíněně odsouzen, porušen byl zákon ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n. v první a druhé větě č. 4 Šu 6. Rozsudek ten v uvedeném výroku se jako zmatečný zrušuje a nařizuje se krajskému soudu v Plzni, by dle poukazu níže vysloveného dále po zákonu jednal.

D ů v o d y:

Rozsudkem okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922, byl Josef K. uznán vinným přestupkem krádeže dle §§ 171 a 460 tr. zák. a odsouzen za to do vězení na 6 dnů. Odsouzenému byl povolen podmíněný odklad trestu na dobu jednoho roku. Rozsudkem krajského soudu v Plzni ze dne 8. ledna 1923, byl Josef K. uznán vinným zločinem podvodu dle §§ 197 a 199 d) tr. zák. a přestupkem nedokonané krádeže dle §§ 8, 171 a 460 tr. zák. a odsouzen byl za to dle § 202 tr. zák. vzhledem na § 35 tr. zák. a § 265 tr. ř. a za použití §§ 54 a 55 tr. zák. do žaláře na 1 měsíc, 1 postem zostřené a doplněné: §u 265 tr. ř. použil krajský soud z toho důvodu, že Josef K. spáchal oba trestné činy dne 8. října 1922, tedy před vynesením rozsudku okresního soudu v Klatovech ze dne 19. října 1922 a vzal proto při výměře trestu zřetel na trest Josefu K-ovi rozsudkem okresního soudu v Klatovech přisouzený. Podmíněného odkladu trestu nepovolil krajský soud proto, poněvadž prý Josef K. spáchal trestné činy (zločin podvodu a přestupek nedokonané krádeže) ve zkušební době, jemu rozsudkem okresního soudu povolené, a vyslovil naopak dle §u 6 (4) zákona ze dne 17. října 1919 čís. 562 sb. z. a n., že se K-ovi podmíněný odklad trestu, rozsudkem okresního soudu povolený, odnímá. Rozsudkem krajského soudu byl však porušen zákon. Neboť předpoklad soudu, že K. spáchal zločin podvodu a přestupek nedokonané krádeže ve zkušební době, rozsudkem okresního soudu stanovené, je v odporu se spisy; bylť, jak již uvedeno, oba dva trestné činy spáchány před vynesením rozsudku okresního soudu. Vyšed proto ze zmíněného mylného předpokladu a vysloviv z příčiny této zrušení podmíněného odkladu trestu, porušil krajský soud svým rozsudkem ustanovení prvé, pokud se týče druhé věty bodu 4 §u 6 zákona o podmíněném odsouzení, poněvadž hlavní podmínka těchto ustanovení, totiž spáchání nového trestného činu p o vynesení rozsudku, jímž trest byl odložen, dána není. Dotyčný výrok soudu, jenž se stal na úkor obžalovaného, je proto zmatečný. V tomto případě přichází v úvahu druhá alternativa odstavce čís. 4 §u 6 zákona o podmíněném odsouzení, kde se praví, že, byl-li vinník odsouzen pro skutek spáchaný před rozsudkem, o jehož odklad jde, rozhodne soud, vynášející pozdější rozsudek, v mezích §§ 1 a 2 o tom, mají-li býti vykonány oba tresty či má-li býti podmíněně odložen také trest dodatečně přisouzený. Na krajském soudu bude proto, by, nehledě ku svému nynějšímu důvodu zamítavému, ve smyslu citovaného zákonného ustanovení dále postupoval.

Čís. 1253.

Ke skutkové podstatě zločinu dle §u 185 tr. zák. se vyhledává po stránce subjektivní, by pachatel v době činu bylo bezpečně povědomo, že věci, jež ukryl, na sebe převedl aneb jichž odbyt opatřil, jsou kradené neb zpronevěřené, po objektivní stránce pak, by substancí odcizených neb zpronevěřených věcí samých uvedeným způsobem nakládal.

(Rozh. ze dne 14. srpna 1923, Kr II 335/23.)